

Biraz Sessizlik

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Mart 2022

Hayalim; bir düş' ün üstü örtülü sezgileri ve yalnızlığı.

Matemse bir angarya insanların gözünde saklı tuttuğum izim ve özüm ve gizim.

Maviden tanrısal bir coşku yüreğimi kundaklayan ve insani yanım ve yarıladığım yol ve yarım kalan hikâyelerimden her gün binlerce sözcük ve cümle ile tasarlıyorum hayatımı ve tasalandığım hiçbir şey yok elbet herkes olmadığım kadar hiçliğimin makamında doğuyor güneş ve pervasızca seviyor yazıyorum içine bir tutam aşk kattığım.

Deminde hüznün...

Ve manivelası günün.

Sözcüklerim öykündüğüm ve nefsim öldürdüğüm ve ölü içgüdüm sevginin dışında dokunmak istemiyorum hayata ve dokunduğum kadar dokunulmazlığım ihlal ediliyor.

Bir mevsimden fazlası bir günde yaşadığım.

Bir günden fazlası bir saatte yaşadığım.

Bir ömürden fazlası içimden taşan ve taşlandığım bense bir somun ekmek uzatıyorum taş atanlara yere düşen ekmek belli ki çarparacak onları ve onlar adına alıp da öpüyorum ekmeği başıma koyuyorum üç kere ve kerelerce af diliyorum Rabbimden.

Bir dik yokuşa gün bir de öğretiler dillenen.

Meşakkatle yaşadığım ve yazdığım...

Metanetle sevdiğim ve dillendirdiğim...

Dilemması sözcüklerin bazense dil altı imgeler..

Bir şiirden fazla içimden geçenler.

Bir makaleden daha fazlası alt yazısı günün.

Bir kıvılcımdan doğan yangın ve işte meddücezriyim evrenin...

Şüheda dünüm şanlı geçmişim şerefli ismim ve şen sesim ve şeceremde saklı demediklerim ve yastık altı yaptığım yüzlerce yazı ve şiir ne ki?

Öykündüğüm.

Övündüğüm.

Başımı asla öne eğmediğim.

Bir çizelge ve şafak saydığım ve çatalı sesi zalimin ve içimde kalan binlerce ukde.

Nüktem.

Nutkum.

Mührün.

Mabedim.

Matemim.

Seyrüseferindeyim ömrün.

Kulaç açtığım enginlik kulvarımda tek iken sevgimin üstüne insan tanımadığım ve kendimi sevmeye

ancak gelmişken sıra.

Muadili olduğum bir hikâyeden fazlası.

Müzmin duygularım ve karıncalanan yüreğim.

Mevsimin feriyim.

Aşkın neferiyim.

Aşkın şafağı yalnızlığınsa şakağına karlar yağmışken nemli göğün nesline güvenen bireyim çünkü benim adım aşk benim adım Türkiye.

Bir rehavetse dün de kalan bir rivayet değil sevgim.

Asker torunu ve öğretmen kızı ve evladiyelik benim sevgim.

Nakşım na'şım.

Bitmeyen nazım niyazım.

Ne kır çiçeğiyim ne de çölde açan.

Sadece cennette saklıyım ben yaşamımı cehenneme çevirenlere dahi aldırış etmediğim ve Hakkın yolunda sadece bir kere açacağım ben cennetimde içimde saklı gül bahçesinde ve pencereme konan umudun nezdinde sadece bir kez şakiyacağım ve aşkın küfesinde saklı tek zerremle tüm evreni de kolaylıkla kucaklayabildiğim elbet gücümü aldığım yüce Rabbim ve metanetimi ve dirayetimi sonuna kadar koruduğum ve sahiplendiğim bir aşk ki yüreğin tünediği ışıktaki hatta karanlıkta dahi aydınlık bende ve içimde saklı iken ve ben bir kere Allah rızası için yaşamayı şerh düşmüşken...

Düşkünlüğüm aşka.

Beşeri aşkın rüzgârında kendimi Rabbimde bulduğum.

Kendimi defalarca kaybetmiş olsam da kendimden gitmeme izin vermeyen sadece Rabbim iken ve ben sonsuzluğun ateşinde yanmaya talibim, yüce Rabbim ve sensin beni bana sevdiren ve iki cihanda da seninle yanmak ne güzel ne güzel ve işte kulluğumun hakkını vermek adına ben sadece senle mutlu ve huzurluyken...

Şairin de dediği gibi:

"Yüz bin rengi kuşanıyor ebemkuşağı. Kelebekler ruhumda dans ediyor.

Ne çok güneş sarmışız yaralara.

Ne çok güneşi sevmişiz beklerken.

Yeter artık. İnşirah suresinin huzuru ile biraz sessizlik istiyorum, biraz sessizlik..."(Âdem Efiloğlu)